

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 94.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

est ac si diceret, Appone cruciatū super iniquitatem eorum. Ac denique illud, Si quis templum Domini disperdiderit, disperdet eum Deus, æquiuocum est. Hęc enim verba hanc sententiā habent, Si quis templū Dei contaminarit, pœna ab eo afficietur.

Eidem. 93.

Deus bonum per naturam habet, non voluntatis expertem, sed ea præditam, nec violentam & coactam, sed spontaneam. Nos autem per exercitationem & profectum illud assumimus. Nec verò sic ipsum habemus, vt nobis eripi nequeat, quemadmodum diuina natura: verum ita, vt ab eo excidamus, si inertis otij ac desidiæ amor infulfos in nobis choros agat.

Eidem. 94.

Dic ad Iudæum, qui tecum rixatus est, nec generosi quicquā ac virilis locutus est, verum inanes duntaxat nugas ac verborū præstigias euomuit, atque hunc Scripturæ locum, Prophetam vobis fuscitabit Deus de medio fratrum vestrorum tanquā me, de Iesū filio Naue dictū esse asseruit: Multis nominibus peccas, tum quòd haud rectè sentias, tum quòd erudiri fugias, tum quòd maiora, quàm pro Mosis modulo & conditione occultes. Dictum est enim: Eū audietis in omnibus quæcunq; mandauerit. Erit autem anima, quæ non audierit prophetam illum, exterminabitur de populo suo. Primùm quippe post illius electionē, Moses diuino numine instinctus, hæc sanxit. Deinde, si filius Naue Mosem superasset, probabilitatis aliquid haberet huiusmodi oratio. Cùm autem eo multò inferior extiterit, hanc sententiam infirmā & imbecillam esse constat, Tertio, ne Legi quidem ipse quicquam adiunxit: verum ex ipsius præscriptis & institutis suum vitæ munus administravit. Quarto, si de ipso verba fecisset, minimè dicendum erat, fuscitabit, sed fuscitauit. Quintò, dicendum fuisset, Et erit, omnis anima, quæ hunc

θεὸς φέρει, φέρει τὸν ὁ θεὸς, ὁ μανυμᾶ. ὁ γὰρ λέγει τοιοῦτόν ἔστιν. εἴ τις μολυβει τοῖ ναὸν τῷ θεῷ, τιμωρηθήσεται ὑπ' αὐτοῦ.

Τῷ αὐτῷ. 93.

Τὸ ἀγαθὸν θεὸς μὴ ἔχει χεῖ φύσιν, οὐκ ἀβούλητον, ἀλλὰ παρρητικῶς οὐδὲ βίαιον, ἀλλ' ἐκούσιον. ἡμεῖς δὲ χεῖ ἀσκησιν καὶ παροικίῳ ἀναλαμβάνομεν, οὐκ ἀναφαιρετον ἐχόντες τὸ πᾶν ὡσπερ ἡ γεία φύσις, ἀλλὰ μεταπίπτον εἰ ῥα τῶν ἑρῶς ἀχρεῦτως χρεῦσθαι.

Τῷ αὐτῷ. 94.

Εἰπέ τῷ παρὸς σὲ διενεχθέντι Ιουδαίῳ, καὶ μηδὲν μὴ γενναῖον μηδὲ νεανικὸν φράσαι. ἀγρυπνῆς δὲ λογιῶν ἐμὲ (αὐτῷ) καὶ φησάντι πρὸς τὸ παιδὸς Ναυὴ εἰρήσθαι, τὸ παρ' ἑφ' ἑμὶ ὑμῖν ἀναστῆσθὶ ὁ θεὸς ἐκ τῆς ἀδελφῶν ἡμῶν ὡς ἐμὲ, ὅτι κατὰ πολλὰ πλημμελεῖς, καὶ νόων ἔχει ὑγιῶς. καὶ φεύγει τὸ μαγεῖν, καὶ κρύπτει τὰ μείζονα ἢ χεῖ Μωσέα. εἰρήσθαι γὰρ, αὐτῷ ἀκούσασθε καὶ πάντα, ὅσα ἂν ἐπιείληται. ἔσθαι δὲ ψυχῆ, ἥτις ἂν μὴ ἀκούσῃ τῷ παρ' ἑφ' ἑμὶ ἐκείνῳ, ἐξολοθρευθήσεται ἀπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. πρῶτον μὲν γὰρ μετὰ πλεῖστον χειροτονία ἐκείνῳ, ταύτῃ ὁ Μωσῆς ἐπ' ἑαυτὸν γενόμενος ἐβραβύσει. δεύτερον, ὅτι, εἰ μὴ ὁ τῷ Ναυὴ παῖς ἑσθῆς ἐκ τῶν Μωσέα, πιθανὸν ἴδι τὸ λεγόμενον, οὐκ ἀληθὲς δὲ. εἰ δὲ πολλῶν αὐτοῦ κατὰ δεύτερον ἴδι ἀδρανῆς αὐτῆς ἢ ἔνοια φαίνεται. τρίτον, ὅτι οὐδὲ παρ' ἑφ' ἑμὶ πᾶσι νόμῳ. ἀλλὰ τοῖς ἐκείνῳ ἐπολιτευέτο θεομοίῳ. τέταρτον, ἐπὶ χεῖ, εἴγε πρὸς αὐτοῦ ἴδι ὁ λόγος, ἐπ' εἶναι, οὐκ ἀναστῆσθὶ, ἀλλ' ἀνέστησε. πέμπτον, ὅτι εἴδει φράσαι. ἔσθαι δὲ πᾶσα ψυχῆ, ἥτις ἂν μὴ ἀκούσῃ τῷ παρ' ἑφ' ἑμὶ τῷ δ'

τῷ δ' εἰπεῖν Ἐκείνῳ, τῷ τοι παρεγρά-
 φατο. ἔκτον, πῶς πρὸς τὸν Ἰωάννην
 μετὰ πολλὰς γενεὰς περὶ τῆς ἀπέστ-
 λης, πενσύνδοιοι, εἰ αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶ-
 φητῆς, καὶ κείνος ἔφη, οὐκ εἰμὶ. πρῶ-
 φητῆς μὲν γὰρ Ἰω. ὁ πρῶφητῆς δὲ οὐκ
 Ἰω. ἔσδομον, πῶς τοῦ σωτῆρος δεῦρο
 φοιτῆσαι, οἱ τὰ θαύματα τοῦ θεοῦ ἰδοῦ-
 ἴμεν, ἔπος ἔστιν ἀληθὲς ὁ πρῶφη-
 τῆς σωσέσθαι οὐκ ἴσα αὐτῷ ἐαν-
 τῆται, καὶ τὸν ἀληθῆ πρῶφητῆν
 καὶ βασιλέα προσκυνεῖται.

Ἰσιδώρου Διακόνου. 56.

Ἐπειδὴ ὁ σφώτατος καὶ ὀξύτατος
 τὸ πολυβρίλλητον πρῶφητῆμα ἐμ-
 νεψύσῃ σοι σωθῆναι καὶ σαφῆς, καὶ
 μὴ ἀφ' οὐκίλων πινῶν παρεκλέσασ-
 θάσθω δὲ γὰρ τὸ ἀντίκειται τὸ μὲν
 γὰρ σαφὲς πολλῶν δ' αὖται λόγων. τὸ
 δὲ σιωποῦν, ὀλιγων, ὡς ἂν οἴσῃ ἂν
 συγκεράσας πῶς σαφῆναι τῇ σω-
 τομῇ, ἐπιπέλλω. κρείττον μὲν ποιεῖ-
 σθαι οἱ τῷ κρείττονι μέρει τοῦ ἀνθρώ-
 πῳ, τὸ κρείττον πρῶφητῆν. εἰ δ'
 ἀσαφὲς εἶναι δοκεῖ τὸ ἐρημῶν, σα-
 φέστερον εἰρήσεται, ἀμεινὸν μὲν ποιεῖ-
 σθαι, οἱ τῷ βέλτερονι μέρει τῶν ἀνθρώ-
 πῳ τῆς λογικῆς ψυχῆς τὸ θεῶν ἐξου-
 κονίζοντες οἱ γὰρ ἀνθρωπομορφον αὐ-
 τὸ ἠρῶν μὲν, πάντων ἡλίθιοι. ἐπειδὴ
 τοῖς συγκεράσασθαι εἰρημῶν πε-
 ριπλεῖται. καὶ οὐδὲν θεώτερον ἐν-
 ροῦν ἀνέχεται. πῶς γὰρ εἴρηται. Ἐν
 σκέπῃ τῆς πτερυγῶν σε σκεπάσῃ με-
 καὶ. Ἐπὶ ὀφθαλμοῖς κυεῖς ἐπιβλέπον-
 τες ἐπὶ πᾶσι πῶς γίνῃ. τοῦ ἀνθρώ-
 πῳ μίτε πτερυγῶν, μίτε ἐπὶ ὀφθαλ-
 μῶν ἐχόντος. πῶς δ' ὁ Παῦλος ἀπε-
 φήσατο, μὴδ' ἐνθυμῆσεως ἀνθρώπου
 τὸ θεῶν εἶναι ὅμοιον. πῶς δ' ὁ Ἡσαΐας
 ἔφη. Εἰ πάντα τὰ ἔθνη ὡς σαζῶν ἐπὶ
 χεῖρου, καὶ ὡς σίελος ἐλογόθησαν. ὁ δὲ
 Λίβανος ἔχ' ἰχθύνος εἰς χεῖρον, καὶ
 πάντα τὰ τετραπόδα οὐκ ἰχθύνος εἰς

prophetam non audierit. Cùm autē dixit,
 illum, hūc profectō submouit. Sextō, Quo-
 nam pacto ad Ioannem, post multas æta-
 tes in lucem editū, miserunt, percontan-
 tes an propheta ille esset: ille autē dixit,
 Non? Etenim propheta quidem erat, at nō
 ille propheta. Septimō, Quonam pacto,
 cū Saluator in terram venisset, ij, qui mi-
 racula videbant, his verbis utebantur, Hic
 est verē propheta ille. Animaduerrat ergo
 ille quot sint, quæ aduersus eū pugnent: ac
 verum præcognitorem ac regem adoret.

Isidoro Diacono. 95.

Quoniam tu, vir sapientissimus & acu-
 tissimo ingenio præditus, peruulgatissimā
 quæstionem breuiter tibi ac perspicuē, ac
 non per ambages quædam & circuitū ex-
 plicari petiisti, alterum autē alteri aduer-
 sator (perspicuitas enim longam orationē
 requirit: breuitas autē succinctam & exi-
 guam) breuitate, quantum vires meæ fe-
 runt, perspicuitati admixta hæc ad te scri-
 bo. Præstantius quidem faciunt, qui præ-
 stantioris hominis parti, id quod præstan-
 tius est, comparant. Quod si obscurū esse
 videtur quod dixi, dilucidius loquar. Re-
 ctius faciunt, qui meliori hominis parti,
 hoc est animæ ratione præditæ diuinū nu-
 men simile esse dicunt. Nam qui illud hu-
 mana forma præditum esse arbitrantur,
 prorsus stolidi & amentes sunt: quādoqui-
 dem iis, quæ per indulgentem demissionē
 dicta sunt, implicantur, nec quicquā diui-
 nus cogitare sustinent. Quonā enim mo-
 do dictum est, In vmbra alarum tuarū pro-
 teges me: &, Septē oculi Domini, lustran-
 tes vniuersam terram: cū homo nec alas,
 nec septem oculos habeat? Quonam item
 pacto Paulus ne cogitationi quidē homi-
 nis diuinū numē simile esse pronunciauit?
 Quonam rursum modo ab Esaia dictum
 est, Si omnes gentes vt gutta à situla, & ve-
 lut salvia reputata sunt, & Libanus mini-
 mē sufficit ad exustionem, & omnia qua-
 drupedia minimē sufficiunt ad sacrificiū,
 cui assimilabitis Dominum? Quonam de-